

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gad, Emma.; af Emma Gad.

Et Aftenbesøg : Dramatisk Situation

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1886

40 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Emma Gad

Et Aftenbesøg

1886

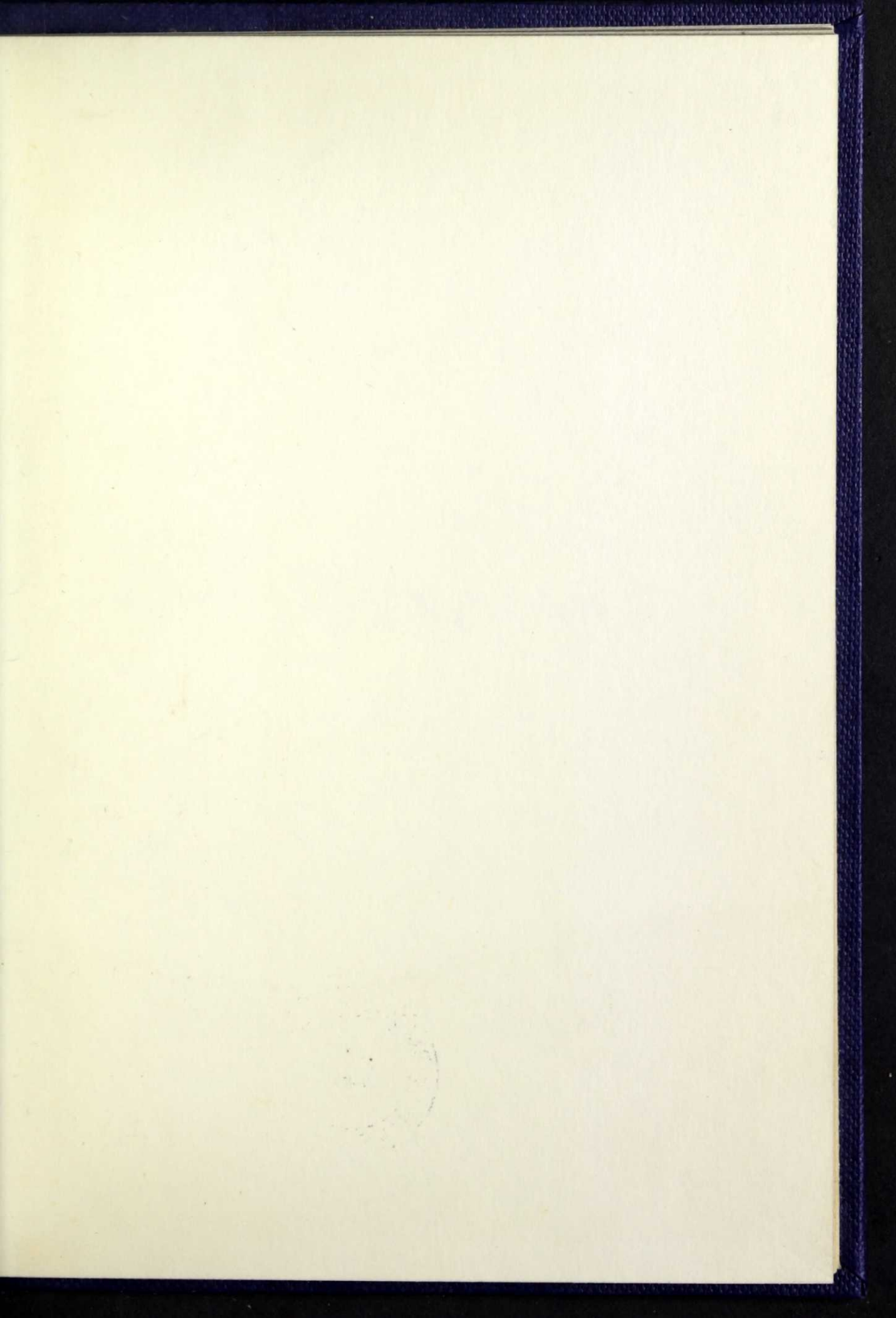
55.-76.-8°

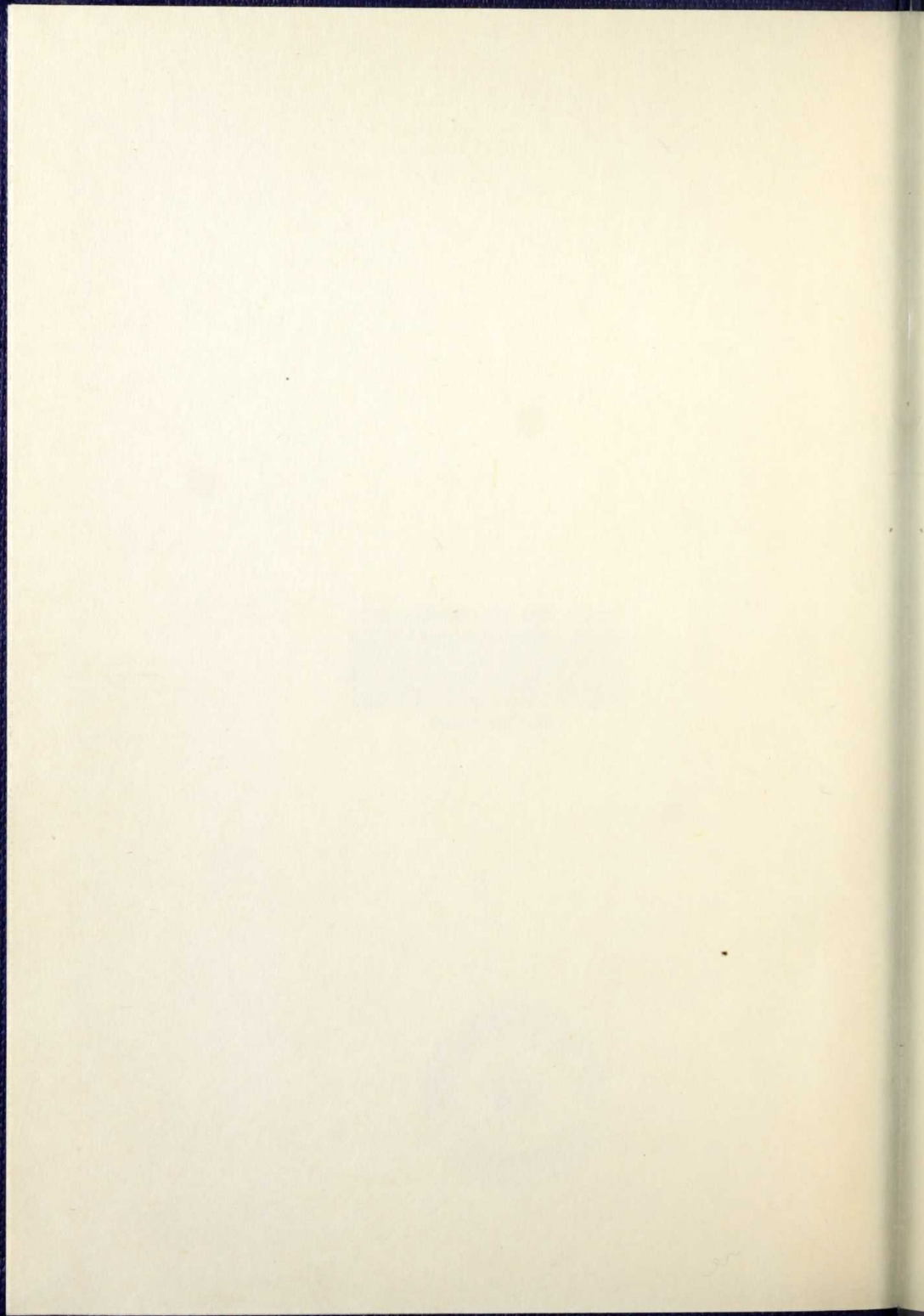
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021037525

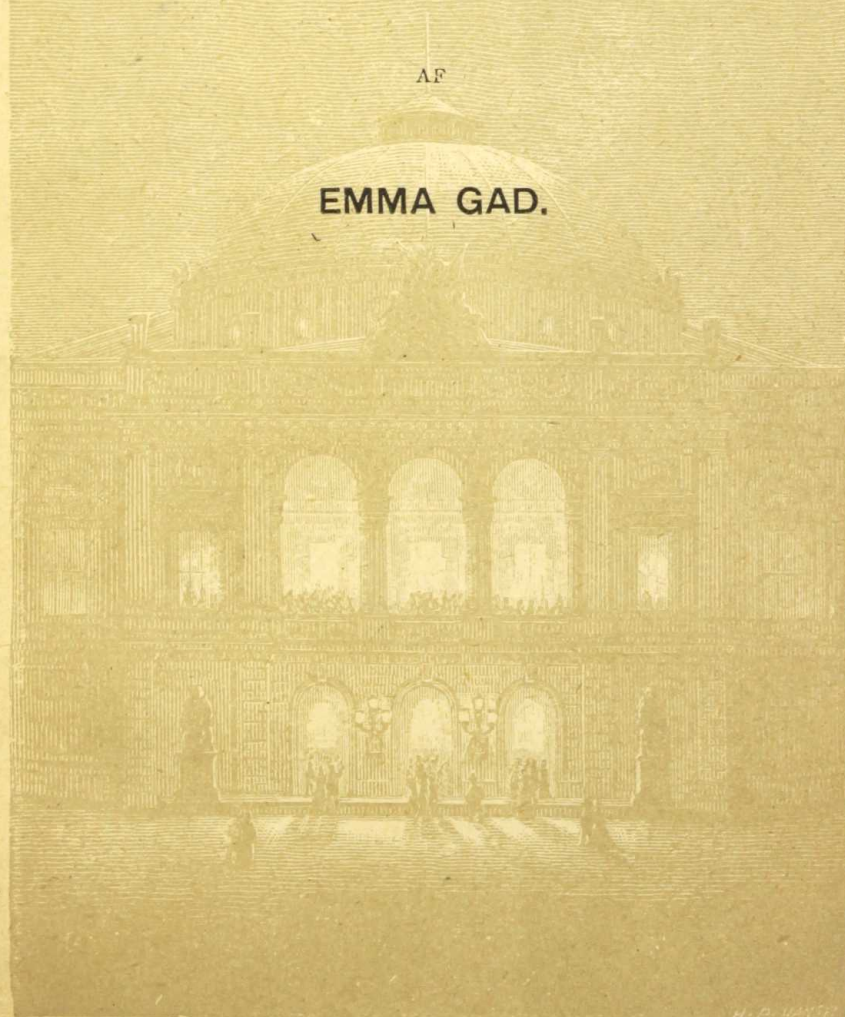

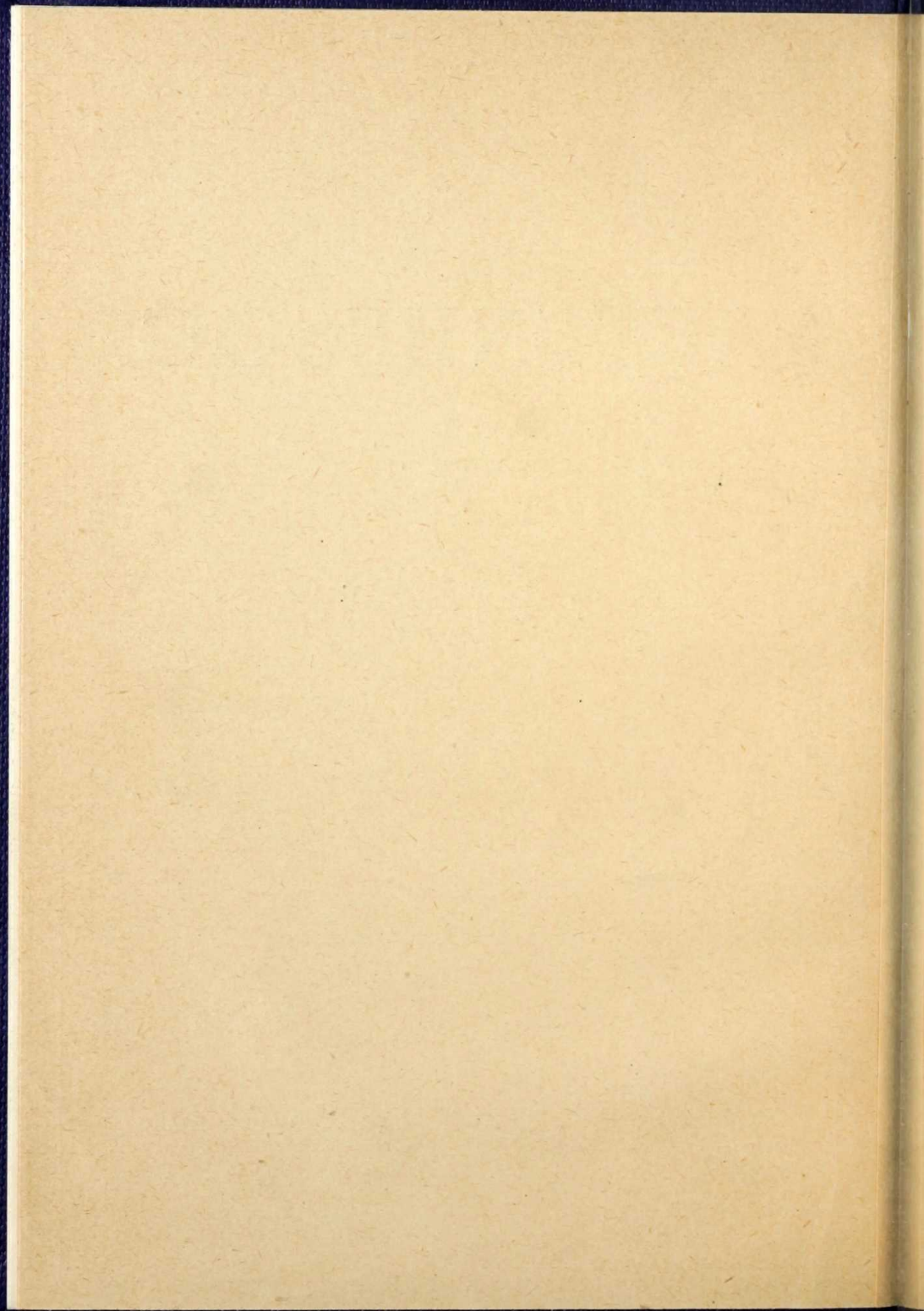

ET AFTENBESØG.

ET
AFTENBESØG.

ET
AFTENBESØG.

DRAMATISK SITUATION

AF

EMMA GAD.

KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

FR. BAGGES BOGTRYKKERI.

1886.

5444

PERSONERNE.

VIBE, Naturforsker.

SOPHUS KLEIN, Grosserer.

NELLY, hans Hustru.

THE UNIVERSITY OF

THE NATURAL

SCIENCE LIBRARY

OXFORD

Et tarvelig møbleret Studereværelse hos Vibe. I Baggrunden Udgang til Entréen, til højre til Soveværelset. Til venstre et Skrivebord bedækket med Papirer. Langs Væggene Hylder med Bøger og naturhistoriske Præparater. VIBE sidder ved Skrivebordet og undersøger ved den tændte Lampe gennem et Forstørrelsesglas Indholdet af en Glaskrukke.

VIBE.

Det er virkelig højst interessant! Naar man nu altsaa sammenligner Sugaskaalene paa denne Blæksprutte med — — — (det ringer) Saa! Kan man nu ikke engang have Fred paa denne Tid af Dagen! Ah — — det er vist blot Bibliothekaren! (det ringer igen) Naa, nu kommer jeg!

(Han gaar ud og lukker op og kommer strax efter tilbage, ledsaget af NELLY, der er klædt i elegant Sommertoilette. Hun kaster sig grædende i en Stol og bliver siddende et Øjeblik med Ansigtet skjult i sit Lommetørklæde.)

VIBE.

Hvad er det — — kære Frue — — hvad er der i Vejen?

NELLY.

Aa Vibe, jeg er saa fortvivlet — — jeg er bleven saa afskyelig behandlet.

VIBE.

Af hvem?

NELLY.

Af min Mand.

VIBE.

Naa — —!

NELLY.

Aa, denne Gang er det ramme Alvor. Han har krænket min personlige Frihed, næsten lagt Haand paa mig.

VIBE.

Men Gudbevares!

NELLY.

Nu skal De blot høre! Jeg tog til Byen med ham imorges — — —

VIBE.

Hvad vilde De ogsaa — — i den Varme — —

NELLY.

Jo, jeg havde meget at udrette, der var af Vigtighed. Jeg skulde prøve Kjoler — — —

VIBE.

Ja, det er en anden Sag.

NELLY.

Spøg ikke, Vibe — — dette er virkelig alvorligt. Hør nu! Sophus skulde spise her i

Byen hos en af sine Venner, fordi han iaften skulde til Festen for Medlemmerne af Oldgranskermødet — — jeg skulde derimod hjem med Middagstoget, men da jeg træt og stønnende af Hede er paa Vej til Jernbanen, møder jeg Deres Broder.

VIBE.

Min Broder!

NELLY.

Ja, han gik sammen med en Ven, der ogsaa er Forfatter eller Æsthetiker eller noget lignende. Naturligvis blev jeg glad ved at se dem — — De véd, jeg holder saa meget af Deres Broder.

VIBE.

Trods hans Rygte som daarligt Subjekt.

NELLY.

Ja, jeg finder nu den Slags Mennesker de aller elskværdigste. Vi fik os en lun Passiar, men da jeg skulde til at se paa Uhret, var det blevet for sent at naa Toget. Naa — — hvad skulde jeg gøre — — jeg kunde da ikke spásere til Fredensborg — —

VIBE.

Nej — —

NELLY.

Sulte kunde jeg da heller ikke, derfor tog jeg glat væk imod Deres Broders Indbydelse til at spise til Middag med ham og hans Ven.

Hvor kunde jeg tænke mig, at det var en Dødssynd!

VIBE.

Nej, saa havde De jo ikke gjort det.

NELLY.

Jo, jeg havde vist gjort det alligevel, for det var virkelig saa morsomt. Jeg var bleven animeret ved den æggende Fornemmelse af at gøre noget Galt, og Deres Broder var i sit allermost sprudlende Lune — — saa véd De, hvor han er bedaarende.

VIBE.

Saa — — han lægger vist sjelden an paa at bedaare mig.

NELLY.

Nej, det vil jeg gerne tro, for De og han ligner ikke hinanden en Smule. Men saa var Ulykken, at vi ved Champagnen blev enige om at tage ud og høre et Zigeunerorkester, som spiller et Sted ude paa Frederiksberg — — det skal være ganske udmærket, men neppe er vi komne op i Vognen, før Sophus kommer forbi paa Vejen til sit Oldgranskermøde.

VIBE.

Av!

NELLY.

Ja, var det ikke uheldigt! Jeg skyndte mig at holde Parasollen for Ansigtet — — jeg forudsaa jo, hvordan han vilde tage det, men

han havde allerede set mig, og kom styrtende hen til os, dirrende af Vrede.

VIBE.

Og han formildedes vel ikke, da han hørte, hvor De skulde hen?

NELLY.

Nej, han sagde, at Zigeunerliv vist passede godt til mine Ledsagere men ikke til mig, og uden saa meget som at hilse paa Deres Broder befalede han mig at komme ned, ja tænk, han trak mig med en saadan Voldsomhed ud af Vognen, at min Arm formelig værker endnu.

(føler paa sin Arm) Det kunde endda være det samme, om han saa havde trukket den helt af Led — — men hvad maatte mine to Venner tro! Aa, hvor det piner mig. Der havde jeg lige havt den mest interessante Samtale med dem om Kvindens bundne Livsvilkaar! De havde udviklet for mig, hvor nødvendigt det var, at hun frigjorde sig for Konviniensens Tyranni; først da fik vi en aandsfri Slægt, naar Kvinden eller rettere sagt Damen i sit Forhold til Yderverdenen fik mere Lys og Luft — — aa — — det er saa sandt — — det er Luft, man trænger til.

VIBE.

Det var altsaa Luft, De fik ved Champagnen idag?

NELLY.

Ja, idetmindste blev jeg meget oplivet af den! Jeg sagde, at jeg var i Sandhed aandsfri og ikke taalte det mindste Indgreb i min personlige Selvstændighed! Og saa — — saa skulde Deres Broder lige blive Vidne til, at jeg er et slet og ret Offer for det mest nedværdigende Tyranni. *(græder igen)* Den Ydmygelse er ikke til at udholde — — jeg tilgiver aldrig Sophus.

VIBE.

Men hvordan er De kommen herhen alene?

NELLY.

Jo, han tog mig med hen til Festen. Hele Vejen overdængede han mig med Uartigheder, men jeg svarede ikke et Ord, fandt mig i alt, endogsaa da han satte mig op paa et Galleri, hvor Konerne havde den Ære at sidde og se paa deres Mænd spise, uden selv at faa det mindste.

VIBE.

Ikke engang en Sang «til Kvinden»?

NELLY.

Det véd jeg ikke, for da han vel var kommen tilbords, gik jeg min Vej, tog en Vogn, og her har De mig.

VIBE.

Ja desværre.

NELLY.

Siger De desværre?

VIBE.

Ja — — for ærlig talt, det er jo noget Pjankereri, dette.

NELLY.

Hvordan — — —

VIBE.

Sagde De ikke, at De selv havde Følelsen af at have baaret Dem galt ad idag?

NELLY.

Aa — — man siger saa meget.

VIBE.

Og i den Anledning har Deres Mand krænket Deres personlige Frihed?

NELLY.

Ja, det har han — — — dybt.

VIBE.

Men saa vil De jo have Frihed til at gøre noget, De selv indrømmer er galt.

NELLY.

Det bliver jo min Sag.

VIBE.

Nej, véd De hvad, for at have Frihed maa man idetmindste selv tro, at man bruger den rigtig.

NELLY.

Jeg vil blot sige Dem, Vibe, at jeg er ikke kommen herhen for at høre Ubehageligheder.

VIBE.

Det morer egentlig heller ikke mig at sige dem, mindst til Dem, kære Frue, der altid er saa elskværdig — — saa gæstfri imod mig kedelige Bogorm.

NELLY.

Ikke saa meget, som jeg kunde ønske — — jeg véd jo, hvor nødig De vil bort fra Deres Bløddyr og Molusker, men engang imellem maa De dog ogsaa sammen med andre Mennesker.

VIBE.

Jeg finder dem sjelden saa underholdende.

NELLY.

Maa jeg takke! Men blandt disse lavere Væsener giver De dog mig en nogenlunde god Plads, ikkesandt?

VIBE.

En Piedestal, om De vil?

NELLY.

Nej Tak, jeg vil helst i Dem have den trofaste — — og uskadelige Ven, som jeg véd, jeg har, og derfor er det ogsaa til Dem, jeg betror mig i min Sorg — — jeg maatte tale med Dem. Min første Tanke var at bede Dem følge mig ud til Zigeunerkoncerten, for at jeg strax kunde forklare Deres Broder — — —

VIBE.

Nej, for Guds Skyld — —

NELLY.

Men dertil ser jeg altfor forgrædt ud, ikke-sandt? (tager sine Handsker af og kaster dem paa Bordet) Jeg maa nøjes med at skrive til ham.

VIBE.

Ja, det er meget bedre.

NELLY

(roder i hans Papirer paa Skrivebordet).

Kan jeg faa et Stykke Papir hos Dem?

VIBE

(forskrækket).

Nej nej — — maa jeg — — foran i Map-pen — — se der!

NELLY

(skriver).

Kun to Ord for at sige ham, hvor op-rørt jeg er, og i hvor høj Grad De giver mig Ret i at misbillige min Mands Opførsel. (giver ham Brevet) Saa bringer De ham jo nok Brevet imorgen og siger ham, hvor meget jeg be-klager den Uhøflighed, der er vist ham — —

VIBE.

Han kommer her netop imorgen tidlig.

NELLY.

Saa meget des bedre! For ikke sandt — De giver mig Ret, siger De ikke ogsaa, at Sophus har baaret sig uridderlig ad.

VIBE.

Ja — — — det lader jo næsten, som han har været lidt despotisk — — —

NELLY.

Tænk at bruge Magt — — at komme med en Ordre som til en Rekrut!

VIBE.

Det ligner jo dog ellers ikke Sophus at være uopdragen — — han, der er saa korrekt — — saa formfuld — — —

NELLY.

Aa, De kan tro, Sophus er slet ikke saa let at være gift med. I Grunden burde man aldrig gifte sig.

VIBE.

Det lader til, at det gaar med Ægteskabet som med en Aaleruse — de, der er ude, vil ind, og de, der er inde, vil ud.

NELLY.

Det er, fordi Livet er noget helt andet, end man tænker sig! Hvor var vi dog lykkelige engang! Hvor jeg husker Dagen før vort Bryllup — — vi stod sammen, han og jeg, ude paa Verandaen, hvor Maanen skinnede ind gennem den vilde Vin! Aftenen var saa vidunderlig smuk, at det forekom mig, som den smeltede sammen med min Lykke til noget saa Skønt, at jeg aldrig havde drømt om det. «Er det muligt, at Livet kan holde alt det, som det

lover mig nu», sagde jeg halvt for mig selv!
 Saa strøg han mig med Haanden hen over
 Haaret og sagde: «Ja, hvis det kommer an
 paa mig — — — Du kan ikke tænke Dig,
 hvor jeg vil forgude Dig og bære Dig paa
 Hænderne!» (føler paa sin Arm) Jo Tak — det har
 han gjort idag paa en temmelig eftertrykkelig
 Maade.

VIBE

(ler).

Det lader til det!

NELLY.

Sagen er, at Sophus forstaar mig ikke —
 vi ser forskelligt paa alting. For ham er det
 Konventionelle, det Passende den højeste Lov,
 og den vil jeg paa ingen Maade anerkende.
 Kan De begribe, hvorfor det er saadan ind-
 rettet, at det altid er det Kedelige, der er det
 Passende?

VIBE

(trækker paa Skulderen).

Det lader til at være en Naturnødvendig-
 hed!

NELLY.

Det er saa umaadelig passende, at jeg
 sidder hele Dagen i Havestuen og broderer
 sammen med min døve Svigermoder og min
 tørre Svigerinde, men Gud bevare mig vel,
 hvor det er kedeligt — — det kribler til-
 sidst helt ud i mine Fingerspidser, og véd
 De hvad, Vibe, jeg kan slet ikke taale at

kede mig saa meget — jeg kan ikke sige Dem, hvor det angriber mine Nerver. Vil De se, jeg er bleven ganske mager og bleg i den sidste Tid — — jeg kan dog ikke gøre for, at jeg nu engang ikke er stærk.

VIBE.

Men naar De siger det til Sophus, skaffer han Dem nok Adspredelse.

NELLY.

Nej, maa jeg blot være fri — — hans Adspredelser har jeg saamænd mere end nok af — — jeg vil helst selv sørge for dem.

VIBE.

Det lader jo heller ikke til at falde Dem saa svært.

NELLY.

Men jeg maa jo ikke! Det er det, jeg aldrig faar i mit Hoved, hvorfor Mand og Kone i det selskabelige Liv skal være lænkede sammen som et Par Galejslaver, men det er de! Jeg afskyr nu de store, stive Middags-selskaber, hvor man kun kommer sammen for Madens Skyld.

VIBE.

Men kunde man saa ikke komme overens om at faa den bragt hjem?

NELLY.

Nej, det var ikke saa vell! Man skal være sammen i de foreskrevne fire Timer,

hvoraf der spises i halvtredje, ryges Tobak i én og drikkes The i en halv, og naar Gæsterne paa Slaget ti tager Afsked med den bekendte Tak for den dejlige Dag, saa slukker Vært og Værtinde Lysene med den glade Bevidsthed om, at de nu «har havt» fire og tyve af de fem og firs, de «skal have», fraregnet de Elskværdige, der ikke har kunnet komme, og som man paa den Maade «har faaet afgjort» paa en nem Manér.

VIBE.

Men saa kan De jo altid høre til de Elskværdige, der ikke kan komme.

NELLY.

Ja, men det faar jeg ikke Lov til! Sophus er aldrig gladere, end naar han ser mig blive ført tilbords af en Millionair, der kan smage, om Kapunerne har ligget i Rødvin. Og det skal være morsomt! Synes De ogsaa, en Million er saa umaadelig morsom?

VIBE.

Ja, tror De ikke — — naar det er Ens egen — —

NELLY.

Men naar man nu aldrig faar en Øre af den, hvad Glæde er der saa ved at dyrke den. Men Gud — — lad ham det, naar det morer ham — — mig morer det derimod ikke, og hvorfor kan saa ikke den Ene være

lidt uafhængig af den Anden, naar det viser sig, at man trænger til forskellig aandelig Føde. Naar nu Sophus vil have Kapuner —

VIBE.

Gaar de maaske ind under Begrebet «aandelig Føde?»

NELLY.

For Mange! Ser De, der er jo tre Ting, som hver paa sin Maade har Kurs i Selskabslivet: Penge, Fornemhed og Intelligens.

VIBE.

Og deraf vælger De — —?

NELLY.

Naturligvis det sidste. Jeg føler Trang til at omgaas intelligente Mennesker, lige meget hvad de er, blot ikke Dusinmennesker, men det er en Forbrydelse i Sophus' Øjne. Og jeg skulde da mene, at naar jeg overlader ham Fornemhed og Penge, er det i vore Dage beskedent at ville nøjes med lidt Intelligens.

VIBE.

Men han vil maaske ikke have noget overladt, han ønsker vel at dele sine Glæder med Dem.

NELLY.

Bliver jeg maaske anmodet om at dele alle hans Jubilæumsmiddage og Festmaaltider og hvad det altsammen er?

VIBE.

Dem siger han jo, at det er hans Pligt at møde ved.

NELLY.

Saa har jeg jo ogsaa Lov at sige, at det er min Pligt at more mig. Naar han gaar op i alt det, som jeg ikke bryder mig om, hvorfor maa jeg saa ikke ogsaa have mine Interesser? Hvorfor maa jeg ikke leve i en Kreds, hvor man dyrker det, jeg kalder Livets skjønneste Glæder — — Kunst, Musik, Aand — — Vittighed — — men nej — — det er ikke passende.

VIBE.

Hvilket — — Aand og Vittighed?

NELLY.

Nej, dem kan han ikke lide af visse Grunde. Han maa have sine Fornøjelser, som ikke vedrører mig, men jeg maa ikke have mine, og ved det mindste Skridt, jeg gør paa egen Haand, skal han have Lov til at træde op med Myndighed og sige Stop! Er det ikke til at ærgre sig over?

VIBE.

Lad heller være!

NELLY.

Og det Harmelige er, at Folk giver ham Ret. Men derfor siger jeg — — naar Moralen er saadan, blæser jeg den et Stykke.

VIBE.

Men det Gale er, at den hertillands har stærkere Lunger at blæse med, end De har. De kommer til kort. Jeg raader Dem til at gøre som jeg — — sig ja til alting, saa har man Fred.

NELLY.

Men naar man nu afæsker Dem en Mening?

VIBE.

Saa siger jeg ogsaa ja, det er det nemmeste.

NELLY.

Synes De da virkelig, man skal finde sig i alting?

VIBE.

Nej naturligvis, naar det er noget af virkelig Betydning, som nu for Exempel den Strid, jeg for nylig optog om Søpindsvinenes Fordøjelse — —

NELLY

(ler).

Saa den har mere Betydning end min Selvstændighed! Da har jeg lært i min Katekismus, at jeg er mere værd end mange Spurve, endsige Søpindsvin. Man kan faa mig saa langt, man vil, med det Gode, men jeg finder mig ikke i at blive tyranniseret, det skal Sophus faa at se.

VIBE.

Hvorned har De da i Sinde at straffe ham?

NELLY.

Jeg vil slet ikke tage hjem.

VIBE.

Men hvor vil De da tage hen? Ingen af Deres Familie er jo i Byen.

NELLY.

Nej, har De ogsaa kendt Mage, at der ikke er En, som ikke har Raad til at ligge paa Landet — — undtagen gamle Tante Mille — — til hende maa De følge mig hen nu — —

VIBE

(med et lille Suk).

Ja — —! Med Glæde!

NELLY.

Og imorgen rejser jeg til Marstrand, et svensk Badested — —

VIBE.

Er det Deres Mening, at jeg ogsaa skal følge Dem dertil?

NELLY.

Nej tak, jeg tager min Jomfru med — — bliv De kun hos Deres Bløddyr.

VIBE.

Og bliv De hos Deres Mand! Hvad tror De, han vil sige?

NELLY.

Jeg haaber, han vil ærgre sig grundig, det er derfor jeg gør det. Han skal faa at se, at jeg selv har en Vilje.

VIBE.

Gud ved om det ikke er et Faktum, han kender. Betænk dog, hvad det er for et overilet Skridt!

NELLY.

Hvad tror De, Sophus vilde bryde sig om et besindigt Skridt?

VIBE.

Naar jeg nu tænker mig, hvor De kunde være lykkelige, De og Sophus — — leve i Fred og Ro — —

NELLY.

Aa, De med Deres Ro! Den kan være meget god, naar man længes efter den, men den er ved Gud ikke morsom, naar man har den.

VIBE.

Jeg vil nødig blande mig i Andres Anliggender, men er det dog ikke muligt, at jeg kunde bilægge Striden? Jeg skal tale med Sophus — — foreholde ham — —

NELLY.

De — — min kære Vibe! Nej — — der skulde mere til at forsone os; vi er vist ikke saa føjelige som Søpindsvinene! Var det kun denne Historie, kunde jeg maaske tilgive den, men den er kun Draaben, der har faaet Bægeret til at flyde over. Nej — — jeg maa af-

sted. Jeg vil strax med det samme skrive til
 Hotellet om Værelser — — —

(Nærmer sig Skrivebordet.)

VIBE

(forskrækket).

For Guds Skyld — — mine Papirer — —

NELLY.

Saa skriv De for mig, siden De er saa
 bange! (søger sin Portemonnaie) Her er Adressen!

VIBE.

Nej — — Jeg beder Dem endnu engang — —

NELLY.

Jeg er fast bestemt paa det, og hvis De
 røber min Plan til Sophus, er det ude med
 vort Venskab.

VIBE

(sætter sig at skrive).

Ja ja, naar De endelig vil — — nu har
 jeg gjort, hvad jeg kunde, for at overtale Dem.
 Det skal vel være de bedste Værelser?

NELLY.

Naturligvis, med en hyggelig Salon.

(VIBE skriver og har endnu ikke sluttet Brevet, da det ringer. Han
 lægger Brevet under Mappen.)

NELLY.

Saa! Hvem tror De, det er?

VIBE.

Det er vist blot en Bibliothekar, som jeg
 skal tale et Par Ord med.

NELLY.

Saa gaar jeg ind saa længe og bader mine
Øjne.

(Gaar ud til højre. VIBE gaar ud i Entréen for at lukke op, og kommer strax efter tilbage, ledsaget af SOPHUS, der er klædt i Selskabsdragt under en aaben Overfrakke.

SOPHUS

(gaar frem og tilbage).

Tænk Dig — — hun er borte!

VIBE.

Hvem — — jeg forstaar ikke — —

SOPHUS

(kaster sin Overfrakke).

Min Kone! Nelly! Hvor i al Verden skal
jeg søge hende!

VIBE.

Aa — — tag det med Ro — — hun findes nok.

SOPHUS.

Ja vel, men hvor — — se det er Du ikke
Mand for at sige mig. *a*

VIBE.

Men hvordan — — —

SOPHUS.

Hun tog ind med mig imorges blot for at besørge et og andet, og da jeg saa henad Aften er paa Vej til Kongresfesten — — Du véd, det var en ligefrem Pligt for mig at være med — — hvem ser jeg saa Andre end Nelly i en

Drosche sammen med Din Broder, Forfatteren, den Laban — — ja undskyld — — og en anden Fyr i samme Stil med blød Kunstnerhat og det hele — — alle tre yderst oprømte og paa Vejen til en Zigeunerforestilling paa en eller anden Knejpe.

VIBE.

Det var som Pokker, og hvad saa?

SOPHUS.

Jeg skammer mig næsten for at sige det — — da hun opdagede mig, holdt hun Parasollen for Ansigtet.

VIBE.

Det var da ogsaa uheldigt — —

SOPHUS.

Uheldigt! Det var i allerhøjeste Grad upassende — — hun havde spist til Middag sammen med dem paa et offentligt Sted — — hvad siger Du! Havde jeg nu ikke Grund til at blive rasende, det vil jeg spørge Enhver om.

VIBE.

Det bliver ellers besværligt!

SOPHUS.

Men heldigvis betvang jeg mig. Fuldkommen rolig og høflig bad jeg Nelly følge med mig, hjalp hende ud af Vognen og tog hende med hen til Festen.

VIBE.

Men paa Vejen sagde Du hende vel lidt Besked?

SOPHUS.

Jeg gjorde hende de kærligste — — mest indtrængende Forestillinger — —

VIBE

(smiler).

Rørte den Overbærenhed hende da ikke?

SOPHUS.

M Nej, ikke et Ord fik jeg til Svar. Jeg førte hende op paa Tribunen, skaffede hende en udmærket Plads, hvorfra hun kunde se det hele og bad hende vente blot saa længe Souper'en varede — — jeg maatte jo være tilstede — —

VIBE

(ser til Døren).

Ja — — som én af Indbyderne — — gaa dog endelig derhen igen — — hurtigst muligt — —

SOPHUS.

X Men tænk Dig — — mens jeg sad og spiste, hørte jeg af min Sidemand, der var kommen lidt for sent, at han havde set min Kone udenfor. Jeg styrtede op til hendes Plads — — ganske rigtig — — væk var hun! Siden har jeg løbet omkring som et galt Menneske — — paa Jernbanen — — hos Tante Mille — — hun er ikke til at finde!

VIBE.

Hun er naturligvis taget hjem.

SOPHUS.

Hjem! Jeg var jo ved det sidste Tog!
Nej, naar hun blot ikke er stødt til de to
Fyre paa et eller andet Forlystelsessted.

VIBE.

Det kunde hun da aldrig finde paa.

SOPHUS.

Aa — — Du, der lever fredelig her
mellem Dine Dyr, Du aner ikke, hvad en
selvraadig og livlig ung Kone kan finde paa.

VIBE.

Nej, Gudskelov — — det livligste Dyr,
jeg har havt at gøre med, var et Egern, jeg
engang havde — det var galt nok!

SOPHUS.

Jeg er ellers ret heldigt stillet — — til
Dig kan jeg jo gerne tale om det — — jeg
har endogsaa Udsigt til, med Tiden at blive
Etatsraad, men jeg spørger Dig — — hvor-
dan skal man kunne komme fremad med en
Kone, der istedetfor at støtte En ved en di-
stingveret Optræden, gør alt, hvad hun kan,
for at nedbryde Ens sociale Stilling. Hun vil
have en Kreds for sig selv, en kunstnerisk og
litterair Kreds — — jeg beder Dig nu — —

VIBE.

Nedbryder det Ens sociale Stilling?

SOPHUS.

Ja, saa noget nær, den Retning gaar jo kun ud paa at rive ned paa de fastslaaede Institutioner, og desuden — — vi maa jo følges ad! Det gaar dog min Sjæl ikke at sætte to Heste til at trække en Vogn, naar den ene vil gaa til højre og den anden til venstre.

VIBE.

Nej, saa foretrækker jeg unægtelig at køre Enspænder.

SOPHUS.

Jeg tror, at jeg hidtil har været en liberal Ægteemand, har jeg ikke?

VIBE.

Jo — — ja — — men keder hun sig ikke lidt?

SOPHUS.

Mener Du — — med mig?

VIBE.

Nej — — jeg mener — — saadan ellers!

SOPHUS.

Saa er det saagu hendes egen Skyld! Har man kendt Mage til Paafund? At kede sig, naar Indbydelserne til de bedste Kredse formelig regner ned over En.

VIBE.

Hun vil maaske netop lidt i Læ for den Byge.

SOPHUS.

Det kan hun saamænd snart opnaa, naar man stadig ser hende have Samkvem med en Flok uopdragne Skønaander og langhaarede Musikere, som man aldrig ser i andre gode Huse. Og de skal være saa extra morsomme! Da har jeg aldrig kunnet tale med dem!

VIBE.

Nej, det forstaar sig!

SOPHUS.

Deres bedste Aandsprodukter kan man købe for to Kroner i enhver Bøghandel, og ved et Middagsbord spiller de i Regelen en tarvelig Rolle — — der finder jeg hvem som helst mere underholdende.

VIBE.

Det siger jeg med — — om det saa er en god Kapun?

SOPHUS

(ler).

Ja vist saa — — det er ikke den Værste, man kan træffe paa!

VIBE.

Men Spøg tilside! Naar Du er saa stærkt optagen af Dine Forretninger og Dit offentlige Liv — —

SOPHUS.

Saa skulde min Hustru gaa alene paa Café chantant og høre Zigeunermusik?

VIBE.

Nej, men i sit Hjem — — —

SOPHUS.

Naa, der skulde hun holde Café chantant med Folk, som ser ligesaa meget ned paa mig, som jeg paa dem?

VIBE.

Nej, det er s'gu en fysisk Umulighed, min Kære!

SOPHUS.

Vilde Du maaske synes, det var behageligt for mig at komme hjem og finde mine Lænestole og Cigarer beslaglagte af litteraire Damer og Herrer og have den Ære i Forbigaaende at blive forestillet som «Fruens Mand».

VIBE.

Det er jo ganske vist ikke den Titel, Du attraar!

SOPHUS.

Eller hvad siger Du om at komme op paa en Restauration med et Par Venner og træffe sin Kone ved en munter Middag i et Selskab, der er En ganske uvedkommende.

VIBE.

Man fik gøre som hun — — more sig med sine Par Venner!

SOPHUS.

Det vilde tage sig godt ud. Nej — — jeg véd ikke, hvad jeg skal gribe til med Nelly! Hvad siger Du til hendes Opførsel idag?

VIBE.

Man kunde maaske sige, hun har været lidt hensynsløs — —

SOPHUS.

Nej — — uforskammet er det rette Ord!

VIBE.

Hun er lidt ubesindig — — husk, hun er et forkælet Barn!

SOPHUS.

Ja, det er vist og sandt — — et rigtig uærtigt Barn, men nu er ogsaa min Taalmodighed udtømt! Enten maa hun bøje sig ind under det gode Selskabs Love, eller vi maa sejle Hver sin Sø.

VIBE.

Nej — — sig ikke det! Hvad skal jeg gøre for at faa jer forsonede — — kan jeg dog ikke gøre noget dertil?

SOPHUS

(sukker).

Nej, vor Mangel paa Harmoni kan ingen Trediemand hjælpe paa — — den maa vi selv stride med. Herregud, Vibe, det er ikke, hvad jeg havde drømt om! Kan Du huske, hvor hun var sød i vort Ægteskabs første Dage?

VIBE.

Ja, det er hun da endnu.

SOPHUS.

Dengang holdt hun af mig — — fandt sit eneste Maal i sin Kærlighed til mig. Men nu! (stryger sig med Haanden over Panden) Ikke til noget andet Menneske vilde jeg aabne mit Hjerter paa den Maade — — —

VIBE.

Men til mig — — —

SOPHUS

(rækker ham Haanden).

Ja — — jeg véd, at jeg i Dig har en gammel Ven, der er rede til at gaa i Ilden for mig, og derfor er jeg ogsaa kommen for at bede Dig om en Tjeneste.

VIBE.

Naa — — hvad er det? (afsides) Kunde jeg blot faa ham afsted!

SOPHUS.

Jeg er i denne Tid saa optagen — — — Nelly er derfor altfor meget overladt til sig selv. Hun kunde efter denne Historie godt finde paa noget rent Galt — — —

VIBE.

Tror Du virkelig — — —

SOPHUS.

Derfor vilde jeg saa gerne have, Du skulde komme lidt ud til os paa Landet — — det vilde holde hende i Ro.

VIBE.

Nej, det kan jeg virkelig ikke — — mit
Værk om Bløddyrenes Formering — — —

SOPHUS.

Det kan Du jo godt arbejde paa ude hos
os — — Du kan vist finde Blæksprutter i Søen
derude.

VIBE.

Tror Du — — det plejer ellers at være
Saltvandsdyr!

SOPHUS.

Saa er der andre Snegle i Mængde — —
det har jeg selv set! Ikkesandt, saa er den
Sag afgjort — — imorgen tager Du derud, og
saa vil Du nok for gammelt Venskabs Skyld
vaage lidt over hende paa mine Vegne, holde
hende fra at farte for meget her til Byen — —

VIBE.

Ja, det tror jeg nok, at jeg kan love Dig.

SOPHUS.

Tak, kære Ven! Saa maa jeg endnu blot
sige Dig, hvor det er mig pinligt, at det netop
skulde være Din Broder, jeg havde det Sam-
menstød med, men Du forstaar mig jo, ikke-
sandt?

VIBE.

Fuldkomment.

SOPHUS.

Hans løse Principer er mig en Vederstygge-
lighed — — de har allerede smittet Nellys let

bevægelige Sind altfor meget, og om det saa kun var for hendes Skyld, er jeg nødt til at lukke mit Hus for ham, saa ondt det end gør mig.

VIBE.

Det er saa rimeligt.

SOPHUS.

Det vidste jeg, Du vilde sige! Du maa gaa op med mig til ham — —

VIBE

(hurtig).

Nej, hvorfor — — den Slags Opgørelser er saa ubehagelige. Skriv blot til ham nu med det samme, at Du er misfornøjet med hans Optræden, saa skal jeg give ham Brevet — — jeg venter ham netop imorgen! Jeg skal forklare ham det hele og raade ham til at holde inde med sine Besøg.

SOPHUS.

Ja, det er maaske nok saa behageligt for alle Parter. (gaar hen til Skrivebordet) Vær rolig — — jeg skal respektere Dine Dokumenter! Naa, der er Papir. (skriver) Jeg siger ham altsaa, at Du ganske giver mig Ret og vil sige ham min Mening.

VIBE.

Ja vel. (afsides) Sammen med hendes og min egen.

SOPHUS

(giver ham Brevet).

Se der! (lukker Mappen og ser derved Vibes ufuldførte

Brev) Men hvad er det — — Du bestiller Værelser ved et svensk Badested, ser jeg — —

VIBE

(afsides).

Saa, for Pokker!

SOPHUS.

Er det til Dig selv?

VIBE

(forlegen).

Ja — — jeg havde tænkt paa — — jeg er lidt overanstrengt — — jeg har længe trængt til — — til lidt kraftige Styrtebade! Men nu, hvor jeg skal ud til Dig, — — —

SOPHUS.

Skulde Du rejse alene?

VIBE.

Ja.

SOPHUS.

Hvorfor har Du saa egentlig bestilt en Salon til en Dame?

VIBE

(forlegen).

Ja, naar Du endelig vil vide det — — Fru Rasmussen, min Værtinde — — en rigtig net Kone — — jeg har længe lovet hende en lille Forfriskning — —

SOPHUS

(smiler).

Naa, det er paa den Maade, Du arbejder paa Dit Værk om Bløddyrenes Formering!

VIBE.

Du maa ikke misforstaa det — — selv om
Du senere skulde høre — — jeg forsikrer Dig,
jeg har gjort, hvad jeg kunde for at holde igen
— — det er ikke min Skyld — —

SOPHUS

(1er).

Saa — — ikke det — — hvis er det da?

VIBE.

Det er ene og alene hende, som — —
som absolut — — naturligvis indser jeg, at jeg
ikke burde — — at det er en utilgivelig Svag-
hed af mig — — —

SOPHUS.

Svagthed ligeoverfor en Kvinde er aldrig
utilgivelig. (opdager Nellys Hansker) Ah — — tør jeg
spørge — — er det ogsaa Madam Rasmussens
Hansker?

VIBE.

Ja — — det er — —

SOPHUS.

Det var som Pokker! Da jeg saa hende
sidst, lignede hun nærmest en forklædt Gardist.

VIBE.

Maaske en Smule firskaaren — —

SOPHUS.

Og rindende Øjne havde hun!

VIBE

(lidt stødt).

Saa — — nej, kun lidt røde.

SOPHUS

(ser paa Hanskerne).

Og nu maa hun jo være bleven en allerkæreste lille Person — — fin, slank — — snart lidt nerveus, ikkesandt?

VIBE.

Ja — — det kan nok være — —

SOPHUS.

Disse lange, smalle Hansker fortæller jo om et Sommerfugleliv — — om Rigdommens forfinede Lediggang! (kaster dem paa Bordet) Hør Vibe — — lad mig se paa Dig — jeg begynder at faa Respekt for Dig — — hvordan Pokker har Du baaret Dig ad med det?

VIBE

(ser uroligt til Døren).

Aa — — det er kommet — — saadan af sig selv — —

SOPHUS

(lægger Mærke til hans Bevægelse).

Vibe — — hun er her! Disse Hansker — — hun er derinde, ikke?

VIBE

(bestyrtet).

Nej — — jeg forsikrer Dig — —

SOPHUS.

Maa jeg da gaa der ind?

VIBE.

Nej, for Himlens Skyld — — —

SOPHUS.

Syntes jeg ikke nok, at Du var saa adspredt! Saa beder jeg saa mange Gange om Forladelse for at have forstyrret og trækker mig skyndsomst tilbage. (kysser paa Fingeren hen imod Døren) God Fornøjelse!

(Gaar ud i Baggrunden, ledsaget af VIBE, idet NELLY kommer ind ad Døren til højre.)

NELLY

(idet hun kommer ind).

Naa — — endelig gik han!

(SOPHUS og VIBE komme tilbage.)

SOPHUS

(i Døren).

Jeg maa jo have lagt Frakken her inde!

VIBE.

Maa jeg ikke — —

SOPHUS

(ser sin Hustru).

Nelly — — det var hende!

NELLY

(omtrent samtidig).

Sophus!

VIBE.

Se saa!

(Giver sig med Iver til at undersøge sin Glaskrukke.)

NELLY

(i en kold Tone).

Naa — — Du har allerede forladt Festen
— — var den behagelig?

SOPHUS

(i samme Tone).

Den lod i alt Fald ikke til at falde i Din Smag.

NELLY.

Nej.

SOPHUS.

Men havde det ikke været mere hensynsfuldt at underrette mig derom?

NELLY.

Du har lært mig idag, at man kan nøjes uden Hensyn.

SOPHUS.

Da smigrer jeg mig med netop idag at have taget Hensyn — — til Dit Bedste.

NELLY.

Saa — —! Ja, saa skal Du ikke for Fremtiden besvære Dig med saa megen Omsorg.

SOPHUS.

Den vil Du dog neppe kunne unddrage Dig.

NELLY.

Aa — — det skal Du dog ikke sige.

SOPHUS.

Tør jeg spørge — — ved hvilke Midler?

NELLY.

Lad mig lige saa godt sige Dig det først

som sidst — — jeg agter foreløbig aldeles ikke at komme hjem.

SOPHUS.

Hvad behager.

NELLY.

Jeg er for stolt til at ville finde mig i den Maade, Du behandler mig paa — — derfor rejser jeg min Vej. Spørg Vibe — — han giver mig Ret.

SOPHUS.

Han!

NELLY.

Ved denne Lejlighed som altid viser han sig at være mig en trofast Ven.

SOPHUS.

Hør Vibe — — lad hende saa se mit Brev.

(Vibe giver modvilligt hans Brev til Nelly.)

NELLY

(læser).

Hvad — — han giver ogsaa Dig Ret — — nej, det er for galt. Vibe — — maa jeg saa bede om mit Brev! (Vibe giver hende Brevet) Se der!

VIBE

(gaar gnaven frem og tilbage).

SOPHUS.

Nej, har man kendt Mage — — der staar han og snakker mig efter Munden — — giver mig Ret i alt — —

NELLY.

Og mig med! Han kaldte Dig uridderlig — — uopdragen — — despotisk — —

SOPHUS.

Og Dig forkælet, hensynsløs, uartig!

NELLY.

Hvilken Troløshed! Og saa siger man endda, at det er af sine Venner, man skal høre Sandheden.

SOPHUS.

Han lover mig, at han vil tage ud til os og vaage over Dig.

NELLY.

Hvad siger Du — — ligesom han har været enig med mig om at jeg burde rejse — — skrevet om Værelser — —

SOPHUS.

Ah — — — i Marstrand?

NELLY.

Ja.

SOPHUS.

Det er dog uhørt. Paa samme Tid, han sætter den Skandale i Scene, staar han roligt og ser paa, at jeg vrider mine Hænder i Fortvivlelse over, at Du ikke er til at finde, mens han véd Du, staar i Værelset ved Siden af.

NELLY

(ler).

Og det var ham, der troede, han kunde forsone os.

SOPHUS.

Jo pyt! Jeg mærkede naturligvis godt hele Tiden, at der var Nogen skjult i det Værelse, og da jeg drillede ham med det, véd Du, hvad han saa sagde. At det var en Madam Rasmussen!

NELLY

(med et Blik paa Vibe).

En Madam Rasmussen!

SOPHUS

(ler).

Firskaaren og med røde Øjne.

NELLY

(fornærmet).

Røde Øjne! Han har endogsaa gjort Nar af min Sorg! Nej hør, kære Sophus, lad os saa gaa!

SOPHUS.

Heller end gerne! Skal vi tage hen til Festen og danse lidt med?

NELLY.

Skal der danses?

SOPHUS.

Ja, det skal der rigtignok.

(Tager sin Frakke paa.)

NELLY.

Lad os saa komme afsted. Mine Handsker — — har jeg ikke lagt dem her?

SOPHUS

(rækker hende dem).

Jo, jeg har lige havt Lejlighed til at beundre dem.

NELLY.

Farvel, Vibe, og Tak for i Aften!

VIBE.

Aa, jeg beder!

SOPHUS.

Det er godt at vide, at man har en Ven, hos hvem man til alle Tider kan finde Medhold!

NELLY.

Og Deltagelse!

SOPHUS.

Og Offerberedvillighed!

NELLY.

Og Oprigtighed!

SOPHUS.

Og Ordholdenhed! Hos hvem man altid vil faa et Ja at høre, hvad man saa end beder om.

NELLY.

Ja, først idag har jeg rigtig indset, hvilken sjelden Ægtemand der gaar tabt i Dem, Vibe! Tænk en Ægtemand, der ikke kan sige Nej! Hør, Sophus, vi maa se at faa ham gift.

VIBE.

Mange Tak, De skal ikke ulejlige Dem.

NELLY.

Jo, vi vil virkelig arbejde paa det! Pas paa, Vibe!

(Hun gaar ud i Baggrunden Arm i Arm med SOPHUS.)

VIBE

(ser efter dem).

Gifte mig! Nej Gu' om jeg gør! Ja ja, forligte fik jeg dem da! (sætter sig ved Skrivebordet og undersøger atter Glaskrukken) Ja, naar man nu betragter disse Sugerskaale, saa kan det ikke fragaas, at — — —

Tæppet falder.

SKUESPIL:

- Ambrosius.** Skuespil af *Chr. K. F. Molbech.* 6te Oplag.
2 Kr.; eleg. indb. 3 Kr. 25 Øre.
- Arbejderliv.** Af *Eugène Manuel.* Oversat af Chr. K. F.
Molbech. 80 Øre.
- Den standhaftige Prins.** Drama af *Calderon.* Oversat af
A. Richter. 2 Kr. 25 Øre.
- Dommeren i Zalamea.** Drama af *Calderon.* Oversat af A.
Richter. 2 Kr. 25 Øre.
- En opgaaende Sol.** Af *Magdalene Thoresen.* 2 Kr. 75 Øre.
- En Egoist.** Lystspil i 2 Akter af Forf. til «Lindows Børn.»
1 Kr. 50 Øre.
- En Folkefiende.** Skuespil af *Henrik Ibsen.* 2 Kr. 75 Øre;
eleg. indb. 4 Kr.
- En Hanske.** Skuespil af *Bjørnstjerne Bjørnson.* 2 Kr.; eleg.
indb. 3 Kr. 25 Øre.
- Et Dukkehjem.** Af *Henrik Ibsen.* 3die Oplag. 2 Kr. 25 Øre;
eleg. indb. 3 Kr. 50 Øre.
- Giboyers Søn.** Af *Emile Augier.* 2 Kr.
- Gringoire.** Skuespil af *Th. de Banville.* Oversat af Chr. K.
F. Molbech. 75 Øre.
- Hvordan man gjør godt.** Skuespil af *Anne Ch. Edgren.*
Oversat af Otto Borchsenius. 1 Kr. 50 Øre; eleg.
indb. 2 Kr. 75 Øre.
- Inden Døre.** Af *Magdalene Thoresen.* 2 Kr.
- Kong Liuvigild og hans Sønner.** Af *Ernst v. d. Recke.* 2 Kr.
75 Øre.
- Kongs-Emnerne.** Historisk Skuespil af *Henrik Ibsen.* 6te
Udgave. 2 Kr. 75 Øre; eleg. indb. 4 Kr.
- Lindows Børn.** Skuespil i 4 Akter. 1 Kr. 75 Øre.
- Nero.** Tragisk Skuespil. Af *Einar Christiansen.* 3 Kr. 50 Øre.
- Opad.** Skuespil af *Chr. K. F. Molbech.* 2 Kr. 25 Øre; eleg.
indb. 3 Kr. 50 Øre.
- Peer Gynt.** Af *Henrik Ibsen.* 6te Oplag. 3 Kr.; eleg.
indb. 4 Kr. 35 Øre.
- Rosa og Rosita.** Lystspil i 2 Akter. 1 Kr. 25 Øre.
- Samfundets Støtter.** Af *Henrik Ibsen.* 2det Oplag. 2 Kr.
75 Øre; eleg. indb. 4 Kr.
- Sande Kvinder.** Skuespil af *Anne Ch. Edgren.* Paa Dansk
ved C. Hostrup. 1 Kr. 25 Øre; eleg. indb. 2 Kr. 50 Øre.
- Spanske Komedier.** Oversatte af *A. Richter.* 3 Kr. 50 Øre.
- Tetrarken af Jerusalem.** Drama i 3 Akter af *Calderon.*
Oversat af A. Richter. 2 Kr. 50 Øre.
- Umyndige i Kjærlighed.** Skuespil af *V. C. S. Topsøe.* 2 Kr.;
eleg. indb. 3 Kr. 25 Øre.

Paa den GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG er nylig
udkommet:

Fra Viktor Rydberg til Albert Bååth.

Et Udvalg

af

nyere svenske Forfatteres Arbejder.

Oversat af

Otto Borchsenius.

Indeholdende Bidrag fra

Viktor Rydberg. — Carl Snoilsky. — August Strindberg.
— Anne Charlotte Edgren. — Alfhild Agrell. — Ernst
Ahlgren. — Georg Nordensvan. — Oscar Levertin. —
Gustaf af Geijerstam. — A. U. Bååth.

4 Kr.; eleg. indb. 5 Kr. 50 Øre.

Shakespeares Sonetter.

Oversatte af

Adolf Hansen.

Med Indledning og Anmærkninger.

2 Kr. 25 Øre; eleg. indb. 3 Kr. 50 Øre.

